

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. T.**, bytem: x, zastoupený JUDr. Iljou Lamprechtem, advokátem, se sídlem Holečkova 10, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby dopravní policie, se sídlem: Strojnická 27, 170 89 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2014, č. j. PPR-26808-1/ČJ-2014-990440,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 14. 10. 2014 napadl žalobce rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Benešov, dopravního inspektorátu (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 22. 8. 2014, č. j. KRPS-250042-13/ČJ-2014-0100DP, jímž bylo podle § 97 odst. 3 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení zahájeném z úřední povinnosti zrušeno rozhodnutí vydané v blokovém řízení dne 4. 7. 2014 (blok na pokutu série FD/2013, č. D 1238970), kterým byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 500,- Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), neboť mu byla při jízdě osobním automobilem tovární značky M. O., registrační značky x, dne 4. 7. 2014 v 18:44 v obci Křemení naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD rychlost 115 km/hod. (po možné odchylce $\pm 3\%$ 111 km/hod.), čímž překročil v daném místě nejvyšší povolenou rychlost 70 km/hod. o minimálně 41 km/hod., a porušil tak § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.

Proti napadenému rozhodnutí žalovaný podal žalobu, ve které uvedl, že mu byla dne 4. 7. 2014 v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 500,- Kč, neboť byla policistkou

konstatováno, že žalobce překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci Křemení porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kde se uvádí, že „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod a více“. Žalobce zaplatil blokovou pokutu na místě a správní řízení tak bylo ukončeno v souladu s § 84 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb.

Žalobce namítl, že podle § 94 odst. 4 a 5 správního řádu nemá správní orgán zahajovat přezkumné řízení v případech, kdy by újma, která by zrušením napadeného rozhodnutí účastníkovi vznikla s ohledem na nabytá práva v důsledku rozhodnutí v blokovém řízení, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která by mu vznikla v důsledku obnovení řízení. Žalobce po úhradě blokové pokuty nabyl práva dobré víry, že věc je ukončena a že v žádném případě není možno uvažovat o jiném právním posouzení přestupku. Toto přesvědčení o vyloučení možnosti uložení zákazu činnosti řízení motorových vozidel je pro něho jako podnikatele velice významné. Napadené rozhodnutí však tuto dobrou víru žalobce v ukončené řízení ve smyslu uvedeného ustanovení správního řádu nerespektovalo, a podle žalobce je proto již samotné zahájení přezkumného řízení v rozporu se správním řádem a s čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále namítl, že trvá na své odvolací námitce, že v předmětném řízení nebylo řádně a bez pochyb prokázáno, že žalobce skutečně překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 40 km/hod. a více. Žalovaný i orgán prvního stupně totiž vycházeli pouze ze záznamu silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD, který měl údajně naměřit překročení rychlosti vozidla žalobce o 41 km/h. Jelikož policistka kvalifikovala skutek dle § 125c odst. 1 písm. f) odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., kdy jde o překročení rychlosti pouze o 20 km/h a více, má žalobce pochybnosti o správnosti předmětného měření. V dané chvíli totiž na místě probíhalo více kontrol vozidel při účasti většího počtu policistů a mohlo dojít i k záměně vozidel, neúmyslné manipulaci s měřicím zařízením či jeho poškození, či k neúmyslnému chybnému zápisu údajů uvedených na bloku na pokutu. Žalobce při placení pokuty vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu policistkou a má za správnou právní kvalifikaci policistky.

Jelikož je dle žalobce napadené rozhodnutí v rozporu s jeho chráněnými právy zaručenými Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod, je nezákonné, a proto žalobce soudu navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně pro nezákonnost a pro vady řízení.

Žalobce zároveň požádal soud, aby žalobě přiznal odkladný účinek.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí orgánu prvního stupně vydané ve zkráceném přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Policie České republiky. Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Benešov, dopravního inspektorátu vydané v blokovém řízení ve věci dopravního přestupku ze dne 4. 7. 2014. Žalobci byla za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. uložena bloková pokuta ve výši 500,- Kč.

Ke skutkovým okolnostem žalovaný uvedl, že dne 4. 7. 2014 kolem 18:44 hod. na silnici 11/112, v obci Křemení, prováděli příslušníci Dopravního inspektorátu Benešov měření rychlosti pomocí silničního radarového rychloměru zn. RAMER 7 CCD. Při tomto měření naměřili řidiči osobního motorového vozidla tovární značky M. O., registrační značky x (na pokutovém bloku však chybně zapsána registrační značka jako „x“) rychlost 115 km/h,

po provedení odečtu stanovené odchylky měřicího zařízení 3 %, rychlost 111 km/h, a to v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena v souladu se zákonem o silničním provozu na 70 km/hod. (svislou dopravní značkou „B 20a“). Řidiče vozidla hlídka zastavila a provedla silniční kontrolu. Řidič, který byl ztotožněn jako žalobce, byl příslušníky seznámen s tím, že svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž měl jmenovaný naplnit skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Jelikož přestupek byl spolehlivě zjištěn, svou ochotu zaplatit uloženou blokovou pokutu odvolatel při projednávání stvrdil svým podpisem pokutového bloku, byly splněny podmínky pro užití institutu blokového řízení. Jako doklad byla jmenovanému předána část „A“ bloku série FD/2013 č. D 1238970.

Na základě vlastní kontrolní činnosti byl vedoucím DI Benešov zaslán orgánu prvního stupně spisový materiál o přestupku spolu s podnětem k provedení přezkumného řízení z důvodu možného projednání přestupku v rozporu právními předpisy.

Přezkumem spisového materiálu došel orgán prvního stupně k závěru, že rozhodnutí policejního orgánu, vydané v blokovém řízení, nebylo vydáno na podkladě spolehlivě zjištěného stavu věci. Orgán prvního stupně proto ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu zrušil rozhodnutí vydané v blokovém řízení a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání podle § 97 odst. 3 správního řádu. Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný v souladu s ustanovením § 89 správního řádu přezkoumal napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející a neshledal rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí orgánu prvního stupně, a proto podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalovaný dále uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se domnívá, že jeho postup byl správný odpovídající platným zákonům, a proto navrhl, aby soud podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V replice ze dne 27. 1. 2015 žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že v řízení nebyl rozpor s právními předpisy. Dle názoru žalobce orgán prvního stupně nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, neboť pouze konstatuje, že policistka chybně uvedla právní kvalifikaci přestupku, a to aniž by si zajistil další důkazy, zejména slyšením policistky samotné, dalších svědků a nakonec i samotného žalobce, či provedl ověření funkčnosti předmětného měřicího zařízení atd.

Podle názoru žalobce neměl žalovaný dle § 94 odst. 4 a 5 správního řádu zahajovat přezkumné řízení, neboť žalobce po úhradě blokové pokuty nabytí dobré víry, že věc je ukončena a že v žádném případě není možno uvažovat o jiném právním posouzení přestupku. Možnost uložení zákazu činnosti řízení motorových vozidel je pro žalobce jako podnikatele velice závažné. Práva žalobce nabytá v dobré víře na ukončení řízení v návaznosti na rozhodnutí policistky byla napadeným rozhodnutím ve smyslu § 94 odst. 5 správního řádu porušena a žalobce je tak napadeným rozhodnutím dotčen na svých zákonem chráněných právech.

Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jak je uvedeno v žalobním návrhu.

Usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 51 A 12/2014 – 22, soud zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 84 odst. 1 přestupkového zákona lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.

Podle ustanovení § 84 odst. č přestupkového zákona v blokovém řízení nelze projednat přestupek, který lze projednat jen na návrh. V blokovém řízení rovněž nelze projednat přestupek, je-li spáchán opakovaně (§ 91a) a za spáchání takového přestupku se ukládá vyšší sankce.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více,

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.

Podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. se za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.

Podle § 125c odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. přestupek, za který se podle tohoto zákona ukládá zákaz činnosti, nelze projednat v blokovém řízení.

Podle § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.

Podle § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

Podle § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou žalobce, že po úhradě blokové pokuty nabyl práva dobré víry, že věc je ukončena a že v žádném případě není možno uvažovat o jiném právním posouzení přestupku. Žalovaný tedy dle názoru žalobce měl brát v potaz dobrou víru žalobce v definitivní rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení, a z toho důvodu přezkumné řízení zastavit.

Dobrá víra žalobce v definitivní rozhodnutí o přestupku resp. právní jistota žalobce však není chráněna ustanoveními § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, neboť ty omezují přezkum pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení v případech, kdy na základě takového pravomocného rozhodnutí účastník řízení nabyl nějaká práva v dobré víře. V daném případě byl jediným účastníkem správního řízení žalobce, který nenabyl žádných práv, ale byla mu uložena povinnost zaplatit pokutu. Ze znění ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu nelze žádným způsobem dovodit, že by též uložení povinnosti zaplatit pokutu mohlo být považováno za právo nabyté v dobré víře.

Ustanovení, které na právní jistotu žalobce v definitivní charakter blokového dopadalo bylo ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu, které pomocí subjektivní dvouměsíční a objektivní roční lhůty omezuje možnost zahájit přezkumné řízení, a tak chrání právní jistotu účastníka řízení tím, že neumožňuje správním orgánům časově neomezený přezkum rozhodnutí. Z dat vydání napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně je zřejmé, že stanoveným lhůtám žalovaný i orgán prvního stupně dostáli.

V této souvislosti soud podotýká, že o přípustnosti přezkumu rozhodnutí v blokovém řízení svědčí též to, že zákon č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, doplnil § 85 zákona o přestupcích o zvláštní úpravu lhůt pro zahájení přezkumného řízení, ve kterém má být přezkoumáno rozhodnutí vydané v blokovém řízení. V důvodové zprávě k tomuto zákonu bylo ve vztahu k tomuto doplnění mimo jiné uvedeno, že „bylo zvažováno několik možných variant řešení od úplného vyloučení přezkumného řízení v případě blokových pokut po zkrácení lhůt pro podání podnětu k zahájení přezkumného řízení“. Před účinností této novely přestupkového zákona byl proto přezkum rozhodnutí v blokovém řízení obecně přípustný a postupovalo se podle příslušných ustanovení správního řádu.

Na základě výše uvedeného je zřejmé, že přezkum rozhodnutí v blokovém řízení, kde žalobce byl jediným účastníkem řízení, a kde byla uložena pouze povinnost zaplatit stanovenou pokutu, byl přípustný a nezasahoval do práv žalobce nabytých v dobré víře. Námitka žalobce proto není důvodná.

K námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že překročil nejvyšší povolenou rychlost o minimálně 41 km/hod., soud uvádí, že na pokutovém bloku série FD/2013, č. D 1238970 je uvedena naměřená rychlost automobilu žalobce (111 km/hod.) a žalobce vlastnoručním podpisem stvrdil, že má skutkový stav za spolehlivě prokázaný. Pokud by tomu tak nebylo, nebyla by splněna podmínka k projednání přestupku v blokovém řízení. Nadto sám žalobce v žalobě uvádí, že „při placení pokuty vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu policistkou“. Proto má soud tuto argumentaci žalobce za účelovou a jeho námitka není důvodná.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová